

καθιστᾷ ἐπίπονον τὴν διὰ τῆς Πελοποννήσου πορείαν, καὶ ἔρχονται πολλάκις ὥραι, καθ' ἃς ὁ ταξειδεύων, μόνος μάλιστα, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὅπως ἐγκαταλείμμενον — ἡ παντὸς ἐπαίνου ἀξία αὕτη ἀρετὴ τῆς φιλοξενίας τὸν ἀναζωογονεῖ, καὶ καλύπτει ἡ εὐγενὴς φιλάνθρωπία τοῦ λαοῦ πᾶσαν ἄλλην αὐτοῦ ἔλλειψιν. Καὶ ἄνευ συστάσεων εἶναι βέβαιος ὁ ταξειδεύων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὅτι εἰς πᾶσαν πόλιν, εἰς πᾶν χωρίον θὰ εὕρῃ ἀνθρώπους, προθυμοὺς νὰ τῷ παράσχῃσι πᾶσαν δυνατὴν προστασίαν. Ἄν δὲ ὡς ἀμοιβὴν μετὰ παιδικῆς ὄντως περιεργίας ζητοῦσι τὰς λεπτομερεστέρους πληροφορίες περὶ τοῦ ὀνόματος, τῆς πατρίδος, τῆς ἡλικίας, κοινωνικῆς θέσεως, ἐπαγγέλματος κτλ. τοῦ ταξειδεύοντος, εἶναι βεβαίως τοῦτο μικρὸν ἐλάττωμα, οὐδὲν ὅμως μέγα ἁμάρτημα. Εἶναι τῷ ὄντι θαυμαστὴ ἡ ἑλληνικὴ πολυπραγμοσύνη. Ἰδίως ὑπὸ ἀπελπισίας καταλαμβάνεται ὁ ξένος εἰσερχόμενος εἰς ἑλληνικὸν χᾶν. Ὁ Ἕλλην εἶναι φιλομαθέστατος· ἐκμανθάνει πᾶν ὅτι ἐπιχειρήσῃ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ἀλλὰ καὶ λησμονεῖ ταχέως. Ὁ βίος τῶν „Εὐρωπαίων“ εἶναι δι' αὐτὸν τὸ σπουδαιότερον ἀντικείμενον τῆς περιεργίας του. Ἐπεθύμει εἰ δυνατόν ἀμέσως νὰ τοὺς μιμηθῇ, καὶ τοὺς μιμεῖται δυστυχῶς ταχύτατα καὶ ἄνευ καλαιοδησίας εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, πρὸ πάντων ἐν Ἀθήναις. Ἡ φιλομάθεια εἶναι ἡ αἰτία τῆς περιεργίας των, ἥτις παύει ἀμέσως μόλις ἐξοικειωθῇ τις μετ' αὐτῶν. Ἀπεργόμενος τοῦ χωρίου ὁ ξένος ἄς φυλλάττῃται τοῦ νὰ προσφέρῃ χρήματα εἰς τοὺς

φιλοξενήσαντας αὐτόν, οὐδὲ καὶ εἰς τὰ παιδιά, ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ ἐγθρούς.

Ἡμεῖς οἱ πεπολιτισμένοι, μὲ τὰ ξενοδοχεῖά μας, τοὺς ὑπηρέτας μας καὶ τὰς λοιπὰς ἀναπαύσεις μας πολὺ ὀλίγον γνωρίζομεν τὴν ἀληθῆ φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν βλέπομεν ἐν Ἑλλάδι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ — διὰ τὸν ἑαυτὸν μου τοῦλάχιστον ὁμολογῶ — μετὰ συγκινήσεως. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τοῦ ἐξόδου ὀλίγων δραχμῶν, δι' ἃς δύναται τις νὰ πορισθῇ τὰς ἀναγκαίας ἀναπαύσεις, ἀλλ' εἶναι τὸ θέλητρον τῶν ἀληθῶν καὶ γνησίων κοινωνικῶν ἀρετῶν, ὅπερ μᾶλλον ἐνδουσιάζει.

Περὶ τῶν κατοίκων τῶν πόλεων δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅ τι θέλει — ἐγὼ βεβαίως δὲν τοὺς ἴδρον χειροτέρους τῶν κατοίκων ἄλλων εὐρωπαϊκῶν πόλεων — ἀλλὰ περὶ τοῦ πυρήνος τοῦ λαοῦ, ἡτοὶ τῶν ἑλλήνων χωρικῶν, οὐδεὶς ποτε οὐδὲ ὁ δυσμενέστερος τῶν ξένων ἐσκέφθη νὰ εἴπῃ τι κακόν. Ὁ πυρὴν οὗτος εἶναι εὐτυχῶς τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν τῇ κυρίῳ Ἑλλάδι. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ πυρήνος θ' ἀνθήσῃ ποτέ τὸ μέλλον τῆς χώρας, οὐχὶ ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν πόλεων, ὅστις ἐσχηματίσθη περὶ τὸν λαόν. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ῥωμαλέος, μετρίοφρων, φιλόξενος, ἀγνός, ὅπως ἐπιδεικνύει μορφώσεως, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὧν ἐγνωρίσαν αὐτόν ἐκ τοῦ πληθίου ἀμφιβόλλει, ὅτι ὁ λαὸς οὗτος θὰ καταστῇ ποτε σπουδαῖος ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἂν κυβερνηθῇ σωφρόνως.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Αἱ ἐν ταῖς Σελ. 117 καὶ 121 εἰκόνες, ἔργα τῆς καλλιτεχνικῆς γραφίδος τῶν γερμανῶν ζωγράφων Nathanael Sichel καὶ Ed. Schleich ἀπεικονίζουσιν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἡ μὲν Ἰσπανίδα χορεύτρια, ἀναπαυομένη μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θελκτικοῦ παιγνιδίου της, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν τίτλον „ὁμιχλώδης πρωΐα“ τοπογραφίαν ἐν νεφελῶδει πρωϊνῇ ὥρᾳ.

Μακρὰν τῆς πατρίδος της, ἐν τῇ ξένῃ τῆς Ἰταλίας γῇ, ὅπου παρέσυρεν αὐτὴν ἡ δεσποτικὴ τῶν Ῥωμαίων κυριαρχία, εὐρισκομένη ἡ ὡραία Ἰσπανίς, ἀναπαύεται ἡσύχως, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἐκφράζει τὸ ἀμέριμον ἐκεῖνο ἦθος, ὅπερ εἶνε ἰδιάζον εἰς τοὺς εὐματαβλήτους χαρακτῆρας τῶν λαῶν τῆς μεσημβρίας. Φαίνεται λησμονοῦσα τὰ δεινὰ τοῦ ἐν τῇ ξένῃ γῇ βίου, τὰς καταπίσεις τῶν Ῥωμαίων κατακτητῶν της, οἵτινες ἠρέσκοντο νὰ κοσμοῦσι τὰς πομπῶδεις ἐορτάς των διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν κατακτωμένων καὶ υποδοῦλων αὐτοῖς λαῶν. Τὸ μικρὸν τύμπανον, ἐφ' οὗ ἔχει ἐναποθεῖσι τὴν χεῖρα, εἶνε ἀρκετὸν ὅπως διαλύῃ πᾶν νέφος δυσθυμίας. Τὸ ὡραῖον τέκνον τῶν ἐσπερίων ὁρέων εἶνε εὐτυχὲς ἐν τῇ ἀπομονώσει του, ἐν τῇ ἐρημίᾳ του, διότι τὸ θερμὸν αἷμα, ὅπερ ῥέει ἐν αὐτῷ, δὲν ἀφίνει ἐπὶ πολὺ ἀμεταβλήτους τὰς ἐντυπώσεις του καὶ ἀπαλλάσσει οὕτω τὴν νεαρὰν καρδίαν του ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς νοσταλγίας, ἣν τὰ τέκνα τῶν βορείων ὁρέων διαρκέστερον αἰσθάνονται καὶ ἐπὶ μακρὸν διατηροῦσιν ἀφθαρτον ἐν αὐτοῖς.

Ταῦτα ἠθέλησε νὰ ἀπεικονίσῃ διὰ τῆς πρώτης εἰκόνος ἡ γραφὴς τοῦ ζωγράφου Nathanael Sichel, ὅστις ἀρέσκειται νὰ ζητῇ εἰς τὰς χώρας τῆς μεσημβρίας τὰ πρότυπα τῶν εἰκό-

νων του. — Ἀπλὴν τοπογραφίαν παριστᾷ ἡ ἑτέρα εἰκὼν. Ἐν τούτοις ὁποῖα ποιήσεις, ὁποῖα ἰδιάζουσα θελκτικότης, ἐπεκτεινομένη μακρὰν ἐκείθεν μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ὀρίζοντος, ὅπου ἀναφαίνεται τὸ τελματῶδες ἔδαφος, διαγράφεται διὰ τῶν γραμμῶν τῆς εἰκόνος ταύτης! Μεταξὺ τῶν λοφοειδῶς ἐκτεινομένων καλαμῶνων λάμπουσιν ὡς ὁ ἄργυρος τὰ ὕδατα τοῦ τέλματος, ἀναμῖξ δὲ συμπλέκονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ ἐπὶ τῆς πεδιάδος ὑψούμενα δένδρα.

Φθινοπωρινῆς πρωΐας ὁμίχλη καλύπτει τὴν ἐρημίαν καὶ ὁ οὐρανὸς μὲ ὑπόλευκον χρῶμα διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν νεφῶν. Ἐν τούτοις εὐκόλως δύναται τις νὰ διακρίνῃ ὅτι ταῦτα δὲν ὁμοιάζουσι μὲ τὰ ἀπειλητικὰ ἐκεῖνα νέφη, ἅτινα προαγγέλλουσι καὶ προκαλοῦσι τὴν βροχὴν, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐλαφρὰ ἐκεῖνα, τὰ εἰς τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας διαλυόμενα καὶ ἀπογυμνοῦντα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἅμα τῇ χαρυνγῇ τὴν πεδιάδα ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν ὁμιχλώδους τῆς πρωΐας πέπλου.

Τὸ λυκαυγὲς ἤδη ὑποφώσκει· ἡ ἔλαφος ἐξῆλθε τοῦ καλαμῶνος, ἐξ οὗ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς ἐξέμπεπε πρὸς τὴν πεδιάδα τὰς κραυγὰς της. Ὁ ἄνεμος ψιθυρίζει ἐλαφρῶς ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων· τὸ νέφος ῥέζατο πρὸς τὰ ἄνω ὑψούμενον, ὁ δὲ ἀνατέλλων ἥλιος ἥρπει τὰς πρώτας ἀμυδράς ἀκτῖνάς του διὰ μέσου τοῦ νέφους.

Τὴν σκηνὴν ταύτην παριστᾷ ἡμῖν ὁ καλλιτέχνης διὰ τῆς ῥηθείσης τοπογραφίας του.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ὁ διάσημος οὐγγρος μουσουργὸς Φράντς Liszt διηγήθη κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐν Βιέννῃ διατριβὴν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον. „Πρὸ τίνος ὁ Βύλωβ διήυθνε συναυλίαν τινά. Αἰφνὴς ἔφθασεν εἰς τὰ ὄψα του θόρυβος ὁμοιάζων πρὸς τὸ πτερυγίσμα πτηνοῦ. Πλήρης ἀπορίας ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ εἶδεν εἰς τὴν πρώτην τῶν ἐδωλίων σειρὰν, ἀκριβῶς ἀπέναντί του, μίαν κυρίαν κρατοῦσαν εἰς χεῖρας εὐμέγεδους ριπίδιον καὶ κινοῦσαν αὐτὸ ἀδιακόπως. Ὁ Βύλωβ ἠτένισεν ἀσκαρδαμνικτὴ τὴν ταραχοποιόν, ἥτις ὅμως ἐφάνη ὅτι δὲν παρετήρησε τοῦτο. Τέλος ὀργισθεὶς ἔκλεισε τὸ πρὸ αὐτοῦ μουσικὸν τεῦχος καὶ ἐφώνησε μεγαλοφῶνως πρὸς αὐτήν: — Κυρία, ἂν ᾖν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κινήτῃς τὸ ριπίδιόν σας, κάμνετέ το τοῦλάχιστον κατὰ τὸν ῥυθμόν!

Οὐχὶ μικρὰν αἰσθησιν ἐνεποίησεν ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ μεταξὺ τῶν δωρητῶν τῆς ἀρτίως ὑπανδρευθείσης θυγατρὸς τοῦ Γιάδστωνος ἀπουσία τοῦ ὀνόματος τῆς Βασίλισσας Βικτωρίας. Ἡ ἀνασσα τῆς Μ. Βρετανίας ἔχει τὴν συνήθειαν εἰς πᾶσαν νεόνυμφον, τὴν ὁποίαν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ, ν' ἀποστέλλῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της ὡς δῶρον βαρύτεμον ἰνδικὸν περιώμιον· τὸ δῶρον τοῦτο τὴν φορὰν ταύτην παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν δὲν ἐδόθη. Εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου πολλὰ λέγονται καὶ πολλαχῶς σχολιάζεται ἡ διαγωγὴ αὐτῆς τῆς Βικτωρίας, ἥτις μάλιστα εἶχε δεχθῇ τὸν Γιάδστωνον εἰς ἀκρόασιν αὐτὴν τὴν παραμονὴν τῶν γάμων τῆς θυγατρὸς του.